

Maade sluttet os til det ærede Medlem, saa havde vi, siger han, gjort en meget snuvt Handling, saa havde vi gjort Noget, som det ærede Medlem vilde „skulde sit Gæver for“. — Det ærede Medlem tænker sig nu altid som en Krigsmand, som en Mand i Baaben, der, naar han skal hilse paa Nogen, stadig har et Gæver at gjøre det med. Det er en Smagsag for det ærede Medlem. — I saa Fald siger altsaa det ærede Medlem, vilde vi have baaret os ad paa en hel forffjellig Maade fra den, hvorpaa vi ere optraadte, vi vilde da have fulgt det ærede Medlems Exempel og gjort Noget, der i Sandhed var smukt. Vi vilde da ikke — og her kommer jeg til det første Punkt, hvori jeg maa modsigte det ærede Medlem — ved Spørgsmaalet om Fællesudvalget have „paatvunget“ Andre vor Mening og Afgjørelse, men vi vilde have gjort som det ærede Medlem: Vi vilde ikke have besejret vore Modstandere, men os selv, vi vilde ikke have høiet Andre for os, men vi vilde have kastet os for deres Fødder (Søjmark: Det sagde han ikke). Nei, det sagde det ærede Medlem ikke, men jeg har jo Lov til at forstaa det ærede Medlem paa en saadan Maade, at det er tungnemme Medlemmer kunne forstaa det. Altsaa, den Form, vi ikke holde af, den skulde vi have brugt her i Modsetning til det, vi i Virkeligheden have gjort overfor Fællesudvalget; men det ærede Medlem paastaar, at, hvad vi der have gjort, er fuldstændig urigtigt, og jeg mener da, at der maa dog endelig engang gjøres Ende paa al den Tale om, at vi skulde have fremtvunget Fællesudvalget. Den ærede Ordfører veed jo meget godt, at det ikke er rigtigt; han kan ikke have fiddet her og troet, at der skulde have været Nødvendighed for at fremtvinge Fællesudvalg, idet der altid har været et stort Flertal for at føre denne Sag videre paa nødvendig konstitutionel Maade. Det er ikke det, der har været Tvist om mellem det ærede Medlems nuværende Fæller og os, om vi skulde til et Fællesudvalg eller ikke; nei, der har været Tvist om, paa hvilken Maade vi skulde til Fællesudvalg (Modsigelse). Jo, derom har Striden staaet mellem de Herrer ved Vinduet og os, idet de Herrer vilde paatvinge os deres Grundlag som Grundlag for Forhandlingerne i Fællesudvalget, medens vi fastholdt, at skulde vi til Fællesudvalg, vilde vi derhen paa vort eget Grundlag som ligeberettiget Faktor overfor andre ærede Medlemmer. Se, det er det, der var Tvivl og Strid om; men det ærede Medlem er fuldstændig ubesjætt til og burde vide, at han er fuldstændig ubesjætt til at sige, at der fra vor Side er fremtvunget Forhandling i Fællesudvalg; men da vi saa kom til Fællesudvalget efter Forslag af Landstinget, tiltraadt af et stort Flertal her, saa siger det

ærede Medlem, at saa mærkede han, at nu var hans Time kommen. Det ærede Medlem sagde meget karakteristisk, at han sølte paa sig selv, at det gjaldt nu eller aldrig, der var ikke en Time at spille. Ja, det er ganske sandt, saaledes stod det, at, hvis det ærede Medlem vilde med, gjaldt det nu eller aldrig, og saa kom det ærede Medlem med. Paa hvilken Maade han kom med, derom have vi Vidnesbyrd liggende for os i hans „Tillæg“. Men naar det ærede Medlem sagde, at vi vilde have staaet uden al Indflydelse i Fællesudvalget, saa tager han fuldstændig fejl. Overimod, den Afstemning her i Thinget, isølge hvilken vi kom til Fællesudvalget, indeholder en Anerkjendelse af, at vi ikke kom til Fællesudvalget uden Indflydelse; den indeholdt en Anerkjendelse af, at vi der havde en Stilling som ligeberettiget Faktor, uden hvilken intet Resultat kunde komme tilstede (Bernsten: Det er Fantasi!). Det ærede Medlem fra Bogense, der taler om Fantasi, har selv en meget livlig Fantasi; hvis han havde en noget klarere Opfattelse af Kjendsgjerningerne, vilde han aldeles ikke være i Tvivl om, at det forholder sig, som jeg siger, thi det er saa sikkert som et Additionsstykke, at intet Resultat kunde komme ud af Fællesudvalgets Arbejde, uden at Høire fandt Tilslutning hos en eller anden Side. (Afbrudelse). Om de Andre var der, da vi nedsatte Fællesudvalget, ikke Tale, og jeg kan der henholde mig til den ærede Ordfører, som jo har udtalt, at Forhandlingerne først begyndte i selve Udvalget; men ganske vist kan det ærede Medlem kun svare for sig selv og kan ikke svare for det ærede fantafirige Medlem for Bogense, det kan han ikke. Altsaa, saaledes stod Sagen, og den ærede Ordfører har fuldstændig Ret, naar han siger, at vi vilde have været uden Indflydelse i Fællesudvalget. Men Grunden til, at vi ikke kom til at faae nogen Indflydelse paa Resultatet, er jo alene den ærede Ordførers Skyld, det ligger jo i, at den ærede Ordfører der udtalte sit: Nu eller aldrig og handlede derefter. Hvorledes det ærede Medlem kom til at gjøre dette, hvorledes han kom bort fra sine Betænkninger baade overfor Ministeriet, overfor den Befolkning, der skulde adspørges, overfor Befolkningen, som hans ærede Kollega fra Leire (Holstein-Ledreborg) jo ganske kort isørveien i et Forslag, der har foreligget her i Thinget, havde udtalt sig om paa en Maade, der ikke var Tvivl om (Stemmer: Men som blev forkastet!) — ja, som blev forkastet og førte med sig, at det ærede Medlem, da Forslaget var forkastet, byøiede sig under det Modsatte —, i Alt dette have vi altsaa Leilighed til at se det nyeste Exempel paa de Herrer's Bøielighed. Men det er det, jeg for mit Vedkommende fastholder, at den ærede Ordførers Standpunkt, udtrykt paa den mest for-